

HET RODE BOEKJE VAN DE VROUW(EN)

DE VROUW THUIS.

(of het leven van 70 percent der vrouwen.)

We veronderstellen dat ze een man en twee kinderen heeft.

Dagelijks werk:

- eten bereiden

Wekelijks werk:

maandag: wassen

- vaatwassen
 - bedden opmaken
 - orde scheppen
 - kinderen naar school brengen
 - kinderen van school halen
 - bijhouden van: ziekenkas
betalingen
pensioenen
enz.
 - huiswerken nakijken
 - kinderen wassen en in bed stoppen
- dinsdag: strijken
woensdag: herstellen
donderdag: alles in orde brengen
vrijdag: schoonmaak
zaterdag: boodschappen in de warenhuizen

Deze vrouw is een huisbediende.

Het is ook een vertrouwenspersoon, dikwijls beheert zij het huishoudgeld. Het is een vrouw die "niet werkt" en eigenlijk verricht ze een minimum van 42 uren per week, niet betaald dan nog!

Dikwijls wanneer zij hulp vraagt aan man of kinderen, krijgt zij als antwoord: jij hebt niets anders te doen. Wij, wij werken.

Geteld aan 50 F/uur wordt dat 42 maal 50, d.i. 2100 F per week. En dat is dan nog slecht betaald.

Het zou tussen 9300 F en 26800 F per maand kosten!

De Nederlandse minister van gezin maakt de berekening. Indien alle werkjes van een huisvrouw: wassen, schoonmaken, zorg voor de kinderen, keuken enz. door beroeps-

lui zouden gedaan worden: kok, kinderverzorgster, schoonmaakster, zou dit kosten:

- zonder kinderen: 9300 F
- met twee kinderen: 16.500 F
- met meer dan twee kinderen: 26.800 F

In de meeste gezinnen werkt de man op buro of in de fabriek, de vrouw werkt thuis. Eén enkele wordt betaald.

Wat een besparing voor de patroon!

Wat een besparing voor de maatschappij!

Huishoudelijk werk, onze roeping? ? ?

Waarom wordt dit werk in werkelijkheid niet betaald? Omdat het niet als een beroep beschouwd wordt, maar als een "roeping", dit is dus iets wat men natuurlijk doet, instinctief, omdat men een vrouw is...

andere zaken die vrouwen "uit roeping" doen:

- kinderen maken, zin of niet, en ze opvoeden;
- vrijen, maar op de manier die de mannen willen en wanneer de heren zin hebben;
- thuisblijven, niet uitgaan, niet buitenshuis werken, tenzij de heren er niet tegen gekant zijn;
- de indruk hebben, op straat, op 't bureau, in de fabriek en zelfs op school, dat datgene wat het belangrijkste is in de ogen van de mannen, het lichaam van een vrouw is: haar uitzicht, haar gezicht, haar leeftijd, de omvang van haar borsten en de lengte van haar benen. Op de duur vindt een vrouw het normaal eerst bekeken te wor-

den en beoordeeld volgens haar vorm en haar gewicht.

Ik ben geen koopwaar.

Ik ben geen meid voor alle werk.

IK BEN IK.

DE VROUWEN DIE "HUN PLAN" TREKKEN.

Er zijn vrouwen die zeggen: ik begrijp niet waarover jullie je druk maken, ik trek zeer goed mijn plan.

Er zijn zelfs "zakenvrouwen": ze staan aan het hoofd van een blad, een konfektiebedrijf, een toerismebureau... Zij zijn **bazen** geworden.

Er zijn ook vrouwen die het op een akkoordje met de bazen gooien, en die van oordeel zijn dat elkeen profijt moet halen waar men het vindt. Zij worden atelieroverste, oppasters en maken dikwijls het leven zuur voor de vrouwen die onder hen staan.

Er zijn de vrouwen van de bazen. Ze hebben dezelfde levenswijze als de bazen. Kunnen zich hopen spullen kopen en vergeten zo dat ze nergens iets te zeggen hebben.

Zij werden in het systeem opgenomen.

Het zijn deze vrouwen die de andere vrouwen — dit wil zeggen bijna alle vrouwen — beletten te zien dat er geen plaats onder de zon is voor de vrouwen, uitgezonderd in

de schaduw en wel in de schaduw van een man.

Zij geven aan de vrouwen de illusie dat het mogelijk is om er alleen uit te geraken. Naast één die "slaagt" zijn er echter vele anderen die kreperen van 't werk! "Was ik maar koningin! Was ik maar vedette! Helaas, ik ben maar een slons..."

De zakenvrouw moest – om hetzelfde niveau te bereiken als een man – veel harder vechten en dubbel zoveel werken.

De burgersvrouw kan zich, wanneer men haar morgen in de steek laat, zonder één cent bevinden met kinderen om op te voeden.

Zonder er zich rekenschap van te geven, ondergaan deze vrouwen niettegenstaande alles, het gemeenschappelijk lot van alle vrouwen.

Dank zij het comfort – de vaatmachines en de diensters is hun leven minder zwaar. Maar dit is slechts een kwestie van graad. Heeft elke man inderdaad geen vrouw onder zich? Zelfs om te vrijen?

WERKENDE VROUWEN

De laagsten in onze maatschappij zijn de werkende (in de zin van buitenhuiswerkende) vrouwen: zij worden tweemaal benadeeld, tweemaal onderdrukt. En wel:

- als loontrekkende: zij werken zeer hard voor een "minimumloon" in een onderneming die hen niet toebehoort en waar ze enkel het recht hebben te gehoorza-

men.

als vrouwen. ze hebben de last van het huishouden en hebben nog minder te zeggen in de maatschappij dan de mannen. Wanneer ze getrouwd zijn mogen ze de reactie op de vermoeiende dag van de man er nog bijnemen. Hij heeft meer dan genoeg gehad en denkt "eens terug thuis is men tenminste baas".

Alle vrouwen hebben hun uitbuiting als vrouw met elkaar gemeen.

De arbeidsters hebben met de arbeiders de uitbuiting door de patroons gemeen.

Voor de vrouwen, zoals voor de arbeidersklasse, kan de bevrijding enkel komen door solidariteit.

ANDERE VROUW - ANDER LEVEN

ik ben getrouwd, heb drie kleine kinderen, ik ben gelukkig thuis te blijven. Ik begrijp niet dat mijn buurvrouw en dan nog om te kunnen gaan werken! -- haar kinderen naar een kribben brengt.

- ik ben ongehuwd en militant, ik mis geen enkel syndikale vergadering. Ik begrijp niet dat mijn gezellinnen zo dikwijls afwezig blijven.
- ik ben getrouwd, heb geen kinderen, ik hou van mijn beroep en blijf zelfs langer dan de voorgeschreven tijd op kantoor. Ik begrijp die vrouwen niet die -- onder het

voorwendsel dat ze kinderen hebben vijf minuten voor tijd weglopen en die tijdens het werk de indruk geven dat ze aan twee dingen tegelijk denken.

- ik verdien niet veel, maar dat raakt me niet erg, mijn loon dient enkel om de eindjes aan mekaar te knopen.
- ik voed mijn kind alleen op, ik heb een goed salaris nodig. Ik begrijp niet dat er vrouwen zijn die het aanvaarden aan een lager loon te werken.

enzovoort.

Deze enkele voorbeelden tonen voldoende aan dat het leven van de vrouwen veel meer beïnvloed wordt door de omstandigheden dan dat van de mannen. Het is gevarieerder, soms zelfs tegengesteld: tussen een ongehuwde vrouw die een beroep heeft en een huismoeder van een kroostrijk gezin, is er een reuzegroot verschil. Nochtans zijn deze vrouwen zusters, hun lichamen lijken op mekaar, sommige van hun verlangens ook. In plaats van ons te verstaan geven wij echter de indruk de een tegenover de ander te staan: de maatschappij maakt vijanden van ons.